

Всіх вітаю. Моє ім'я – Осман. Я кримський татарин, громадянин України. Мешкаю в Криму з 1990 року. На Батьківщину повернувся у п'ятирічному віці з Узбекистану, куди моїх предків, як і весь кримськотатарський народ, вислали у 1944 році.

За освітою я вчитель математики та інформатики. До 2014 року працював програмістом, однак у зв'язку зі складною політичною ситуацією компанія була змушена залишити Крим. Після я заробляв на життя приватним викладанням, проводив для дітей гуртки з програмування. А моя шановна дружина виховувала наших двох маленьких дітей.

Як відомо, з 2014 року ситуація в Криму змінилася. Кримськотатарський народ у своїй більшості не підтримав вторгнення Росії на півострів. Не брав участі у референдумі 16 березня 2014 року, у виборах президента РФ 2018 року, бойкотував голосування за поправки до Конституції 2020 року. Таким чином, цілий народ потрапив під маховик політичних репресій через свою політичну позицію і власне бачення того, яким повинен бути шлях розвитку на рідній землі. Росія на міжнародній арені набула іміджу агресора, а кримськотатарський народ зарекомендував себе як цивілізований партнер.

З 2016 року моєю основною діяльністю стала громадянська журналістика. Справа в тому, що професійна журналістика в Криму зникла як явище. Окремі редакції і журналісти були змушені виїхати на материкову частину України. Професійні журналісти, які залишилися на півострові, просто пішли з професії, тому що не змогли працювати в умовах тиску і цензури. Залишилися лише федеральні провладні ЗМІ, які працюють як пропагандисти і не дають об'єктивної картини того, що відбувається.

Крим фактично перетворився в інформаційне гетто, де робота професійних медіа дуже складна і небезпечна. Однак запит на інформацію все одно існує, і хтось повинен розповідати про репресії та переслідування. В таких умовах виникла громадянська журналістика. Люди, які ніколи не мали ніякого відношення до мас-медіа, взяли телефони, планшети і почали знімати і ділитися в інтернеті тим, що відбувається на півострові. Дуже швидко вони стали практично єдиним джерелом правдивої інформації з захопленого Криму.

У 2017 році мені вдалося зафіксувати на смартфон момент викрадення співробітниками ФСБ активіста Біяла Аділова. За лічені дні відео викрадення в інтернеті переглянуло десятки тисяч людей. Під час зйомок чергових облав у будинку співвітчизників мене затримали і заарештували на п'ять діб. Планшет, яким я знімав, вилучили і направили на експертизу. Разом із журналістами Тімуром Ібрагімовим і правозахисником Різою Ізетовим мені довелося побувати у підвалі будівлі ЦПЕ (Центру з протидії екстремізму).

У березні 2019 року пройшли наймасовіші арешти активістів, правозахисників, журналістів громадського об'єднання "Кримська солідарність". Було затримано 25 осіб, серед яких і я. На той момент моєму синові було півтора роки, а доньці - три з половиною.

При затриманні мене вивезли в ліс, де побили до втрати свідомості.

Нам загрожує до 20 років позбавлення волі, а чотирьом – до довічного. Ми розцінюємо наше затримання як переслідування за політичними мотивами. Виступаємо проти звинувачення на нашу адресу. Не визнаємо себе винними, тим більше терористами, і вважаємо це неприйнятним. Протягом всієї історії боротьби за свої права кримськотатарський народ не вдавався до насильства. Підтвердження тому – історія національного руху в місцях заслання. За 30 років в Криму не було терактів і терористів. Іслам і тероризм не мають нічого спільного. Іслам проти тероризму.

Я не плакаю ілюзій. Розумію, що розраховувати на справедливість в російських судах не доводиться. Питання нашого звільнення лежить у політичній площині.

Важливо, щоб ви знали, що ми будемо продовжувати ненасильницьку боротьбу за свої права. Ми не терористи.

Важливо, щоб ви знали про тих, хто продовжує вести активну діяльність в Криму. Їм необхідна ваша підтримка.

Я вірю, що з вашою допомогою ми зможемо зупинити репресії в Криму і звільнити всіх в'язнів Кремля.

Я борюся за процвітання нашого суспільства, за справедливість.

Я мрію повернутися до своєї сім'ї, обійняти рідних і друзів.

Я мрію про вільний Крим, про припинення репресій, коли ми зможемо разом змінити наше спільне майбутнє на краще.

З повагою,

громадянський журналіст, в'язень совісті

Осман Аріфмететов